

שרוני האהובה שלנו,

מה יכולים לכתוב הורים הנפרדים לנצח מילדתם? שזו לא דרך הטבע? שהעולם אינו הוגן? שאנחנו לא מבינים למה? למה דווקא את? המון שאלות ואף לא תשובה אחת.

שוב נוכחנו שהאימרה שאלוהים רוצה את הטובים ביותר לצידו איננה קלישאה.

שרוני, בכל שנותייך הקצרות הבאת אור לכל מקום בו נמצאת. היית ילדה, נערה ואישה יפה ומקסימה הן מבחוץ והן מבפנים. אין אדם שפגש בכך ולא חדרת לליבו. רבים מן הנמצאים כאן יודעים זאת. היית חכמה וטובת לב, לא היתה בכך טיפה של רוע או צרות עיין. אהבת את כולם וכולם החזירו לך אהבה.

בשנות חייך הקצרות מדי הספקת לעשות דברים שאחרים לא מספיקים במהלך חיים שלמים. אולי הבנת איכשהו שצריך להספיק הרבה בזמן כה קצר.

לאחר שאת ומורן נפגשתם, הפכתם להיות זוג מן האגדות. אהבת אין קץ, שלפעמים נראתה אפילו ילדותית, אבל זאת היתה אהבה כנה ואמיתית שהוכיחה את עצמה עד הסוף המר.

לפני קצת יותר משנה תקפה אותך המחלה הארורה. זמן קצר לפני גילוי המחלה נסעת עם אמא ואחותך נועה לטיול בנות של שבוע בברצלונה. זה היה, כפי שסיפרתן, טיול חלומי, אבל זה גם היה הטיול האחרון שלך לחו"ל.

הסרטן הארור לא חסך ממך כל סבל. עברת את כל סוגי הטיפולים, לא נחסך ממך כלום, וזאת בגבורה עילאית, כפי שאמרת: "אני מוכנה לכל סבל כדי להמשיך לחיות, למות זאת לא אופציה". היית נחושה במלחמתך במחלה, כפי שהיית בכל דבר אותו עשית. בתחילה נדמה היה כי גברת עליה, אך בהמשך התברר כי המחלה גוברת, ולבסוף כוחך לא עמד לך.

בכל תקופת המחלה מורן טיפל בכך במסירות אין קץ שהוכיחה שוב ושוב את אהבתו האין-סופית אלייך.

גם אנחנו, ההורים, זכינו להיות במחיצתך שעות רבות רבות של שיחות וגם שתיקות, ונוכחנו שוב לדעת כמה את מיוחדת, חכמה, רגישה, אמיצה ואצילית.

רצה הגורל ובתקופה של שנה וקצת שבה היית חולה חגגנו די הרבה אירועים ושמחות משפחתיות ושל חברים. היה מדהים לראות איך כל פעם קמת כעוף החול והפגנת הופעה מדהימה, ריקודים ומה לא. לנו לא היה ברור איך את עושה

זאת, ומי שלא הכירך לא ידע מה עובר עלייך וחשב אולי שהקרכת (שגם איתה נראית מדהימה) היא עניין אופנתי. אפילו כשהמחלה התגברה ובקושי הלכת, לא ויתרת על ההופעה של מדונה. כל מי שראה את המאמצים שעשית כדי להגיע להופעה הזיל דמעה והעריץ אותך.

לפני פחות משלושה שבועות חגגנו לך ולמורן (או מורני, כפי שקראת לו) את יום ההולדת ה-30 שלכם. חגגנו לשניכם יחד כי נולדתם בהפרש של יום זו מזה. זה לא היה יום הולדת שמח במיוחד. קיבלת חופשה של חצי יום מבית החולים בין הטיפולים, והיית מותשת לגמרי, פיסית ונפשית. כבר לא היית אותה שרון שמחה ועליזה שהיכרנו במשך השנים. בדיעבד הסתבר שזו היתה מסיבת הפרידה שלך מהמשפחה המורחבת.

באותו יום ביקשת שנחגוג לך שוב יום הולדת גדול בשנתך ה-31. כמובן שהבטחנו. אבל אנחנו כבר לא נזכה לחגוג איתך את יום הולדתך הבא.

למחרת, בשבת בבוקר, כשהיית צריכה לחזור לבית החולים לא רצית לעזוב את הבית. היה לך ולנו קשה מאד. האם הבנת בתת הכרתך שזו הפעם האחרונה שאת תהיי בבית שגדלת בו?

כשעברת השתלת מח עצם מאחיר, עוד תלינו תקווה בטיפול, אך כפי שחששת כוחך לא עמד לך.

שרוני שלנו, אנחנו עוד לא תופסים ולא מאמינים שאת לא איתנו יותר. בלתי אפשרי לדבר עלייך בלשון עבר.

האם כבר לא נזכה לחבק אותך ושתחבקי אותנו?

האם כבר לא נראה את עינייך היפות והחכמות?

האם אחייניתך התינוקת שכה אהבת לא תזכה עוד לשחק איתך?

שרוני, שערי גן העדן נפתחו בפנייך, את כבר לא סובלת יותר, לכי לך בשלום ובשלווה.

אנחנו ניאחז בחיים כפי שאנחנו יודעים שאת היית רוצה שנעשה, אך זכרך יהיה בליבנו בכל רגע ובכל מקום לעולמי עד.

אוהבים אותך לנצח.